

Contaminació hídrica

Les deixalles dels fons marins, escombraries marines o detritus plàstics són residus d'activitats humanes que deliberadament o accidentalment suren en llacs, mars, oceans i rius. Les deixalles oceàniques tendeixen a acumular-se en els girs oceànics. A causa de la immensitat i profunditat dels oceans, fins fa poc l'home creia que podria utilitzar-los per abocar-hi escombraries i substàncies químiques en quantitats il·limitades sense que això tingués conseqüències importants. Els partidaris de continuar amb els abocaments en els oceans fins i tot tenien un eslògan: La solució a la contaminació és la dilució.

Actualment, només cal fixar-se en la zona morta de la mida de l'estat de Nova Jersey que es forma cada estiu al delta del riu Mississipi, o en l'extensió de 1.600 quilòmetres de plàstic en descomposició al Pacífic Nord per adonar-se que aquesta política de la "dilució" ha contribuït a portar a la vora del col·lapse el que temps enrere va ser un ecosistema oceànic pròsper.

Diverses formes de contaminació

Els homes han embrutat els oceans durant milers d'anys, des de l'època romana. No obstant això, els estudis duts a terme recentment demostren que la degradació, especialment a les zones costaneres, s'ha accelerat notablement en els últims tres segles a mesura que han augmentat els abocaments

industrials i el vessament procedent d'explotacions agràries i ciutats costaneres.

La contaminació és la introducció de contaminants nocius que no són habituals en un ecosistema determinat. Alguns dels contaminants més comuns derivats de l'activitat humana són els plaguicides, herbicides, fertilitzants químics, detergents, hidrocarburs, aigües residuals, plàstics i altres sòlids. Molts d'aquests contaminants s'acumulen en les profunditats de l'oceà, on són ingerits per petits organismes marins a través dels quals s'introdueixen en la cadena alimentària global. Molts dels contaminants que trobem en els oceans són alliberats en el medi ambient molt abans d'arribar a les costes. Els fertilitzants rics en nitrogen que utilitzen els productors agrícoles en zones d'interior, per exemple, acaben en els corrents, rius i aigües subterrànies locals, i més tard es dipositen en els estuaris, badies i deltes.

Aquest excés de nutrients pot provocar un creixement massiu d'algues que consumeixen l'oxigen de l'aigua, generant zones en què no hi pot haver vida marina o gairebé no existeix. Els científics han descobert 400 zones mortes amb aquestes característiques arreu del planeta.

Els residus sòlids com bosses, escuma i altres deixalles abocaments en els oceans des de terra o des de vaixells al mar acaben sent sovint aliment de mamífers marins, peixos i aus que els confonen amb menjar, amb conseqüències sovint desastroses. Les xarxes de pesca abandonades romanen a la deriva durant anys, i molts peixos i mamífers acaben enredats en elles.

En algunes regions, els corrents oceànics arrosseguen bilions d'objectes de plàstic en descomposició i altres residus fins a formar remolins gegantins d'escombraries. Un d'ells, situat al Pacífic septentrional i conegut com el Gran Pegat d'Escombraries del Pacífic, té una extensió que segons les estimacions dutes a terme duplica la de l'estat de Texas. A principis de 2010, es va descobrir una altra gegantina illa d'escombraries a l'oceà Atlàntic.